

Nr 955

Av fru **Heurlin** och herr **Oskarson**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 7, med förslag till narkotikastrafflag, m. m.*

(Lika lydande med motion nr 748 i Första kammaren)

Narkotikamissbruket har här i Sverige, efter att de senaste åren ha varit en storstadsföreteelse, på senaste tiden kommit att bli en alltmer landsomfattande farsot. Ett av polisens problem i detta sammanhang är svårigheterna att komma in i de s. k. "knarkkvartarna". Det har i propositionen nr 7/1968 ansetts tillfyllest med de i rättegångsbalken upptagna tvångsmedlen i brottmål. Meningarna därom är emellertid delade. Sedan narkotikamissbruket omkring år 1958 här fick en allvarligare spridning, har det särskilt under åren 1965—1967 ökat än mer oroväckande, samtidigt som narkomanvårdskommittén arbetat febrilt med kartläggning av missbruket och förslag till åtgärder för dess bekämpande.

Enbart i Stockholm räknar man i dag med minst 5 000 missbrukare, varav de flesta i 20—25-årsåldern. Utvecklingstendensen går emot en ökning i allt yngre åldersgrupper. I Stockholm bedöms antalet knarkkvartar till 500 à 600, och man räknar med att omkring 10 % av dem jämväl är langarkvartar.

En av de viktigaste orsakerna till narkotikamissbrukets lavinartade spridning är den permanenta bristen på polis.

Tillkomsten av lagen om beredande av sluten psykiatrisk vård har icke medfört minskning av missbruket.

29 § barnvårdslagen synes icke erbjuda möjligheter till effektivt ingripande på ett tillräckligt tidigt stadium. Dessutom kan man jämlikt barnvårdslagen nå endast dem som icke fyllt 21 år.

Alltför många kan, bland annat i förutnämnda kvartar, utan störande inblandning fortsätta missbruket och därigenom råka i ett allt djupare förfall. Polisen borde tilldelas ökade befogenheter att utrymma knarkkvartar och medtaga där påträffade personer för identifiering och registrering samt befogenheter att stänga dessa lokaler. Många, särskilt ungdom i tonåren, vistas i dylika kvartar utan föräldrarnas vetskap, och ett meddelande till hemmet skulle kanske många gånger vara en tillräcklig åtgärd för att en ung missbrukare på ett tidigt stadium avbryter sitt missbruk.

Vidare bör läkare kunna utfärda vårdattest jämväl vid fall av akut all-

varligt missbruk utan att förutsättning för tvångsintagning jämlikt lagen om beredande av sluten psykiatrisk vård behöver föreligga.

Med stöd av det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att Kungl. Maj:t måtte utreda *dels* frågan om icke polisen borde få ökade befogenheter att gå in i "knarkarkvarter" och medtaga där befintliga personer för identifiering och registrering, *dels ock* frågan om icke upplåtande av lokal för narkotikamissbruk bör kriminaliseras.

Stockholm den 1 februari 1968

Dagmar Heurlin (h)

Gunnar Oskarson (h)
